

ESQUERRA

REDACCIÓ:

Màrtirs de Jaca, 9

SUBSCRIPCIÓ:

1'75 pts. trimestre

ANUNCIS: Preus convencionals, segons tanymany

ANY I - NÚMERO 10

OLOI, 18 D'AGOST DEL 1934

PREU 1'50 centims

EDITORIAL

L'error de sempre

per R. PLA I CORAL

Una altra excursió

per JOSEP FÀBREGA

Assessor de les Joventuts

OLOI

L'evident manca de tacte que és la principal característica del govern Samper, ha produït la rescent topada amb el País Vasc en motiu de les eleccions per a la Junta de Defensa pro Concert Econòmic, quan encara no havia pogut refer-se dels nyanyos rebuts en la seva topada amb Catalunya quan la Llei de Contactes de Conreu.

Veus ací com la poca simpatia o animositat descarada que han sentit alguns governs espanyols d'un quant temps en aquesta part, envers les aspiracions autonòmiques d'alguns pobles d'Ibèria, va éssent la generadora de conflictes més o menys greus, els quals no tenen altre virtut que la de dificultar o impedir la solució dels múltiples problemes que de tots els ordres hi ha plantejats en la vida política de l'Estat.

Espanya no es corregeix. Espanya, seguint una tradició absurda, de rel monàrquica, continua reaccia als anhels de llibertat d'alguns dels seus pobles, sense recordar que fou precisament aquest criteri unitarista, el fer el sord als clams de les regions, una de les causes principals de la seva mediocritat i de la seva ruïna.

Al venir la República, podia semblar que es rectificaria aquell criteri suïcida, i no es pot negar que veus autoritzades i intel·ligències claravidents propugnaren aquesta rectificació, encaminada vers la creació d'una política nova. L'Estatut de Catalunya fou el primer fruit, no del tot assaonat, que pogué collir-se en aquells dies de corrents més o menys propícies, tots sabem, però, a costa de quants i quants sacrificis i angúnies.

Després, la derrota de les esquerres espanyoles i la presa del poder per les dretes, d'un republicanisme aigualit i recolzades, per més desgràcia, en els vents dels monàrquics o monarquitzants, ha produït una virada en rodó quant al sentit autonomista de la política espanyola. Tots podem suposar on haurien anat a parar les llibertats de Catalunya no fa pas molt, a no ésser per la fermesa dels catalans en no deixar-se arrepassar ni una polzada de les llibertats conquistades.

La recrudescència de l'esperit unitarista espanyol ressucitat pels darrers governs de Madrid, ens podria moure a fer a Espanya algunes advertències de bona fe. Li recordaríem, per exemple, els dies de la proclamació de la República. Tot el que fins aquella data havia estat a Catalunya recel i animadversió vers Espanya, encarnada fins aleshores en un règim d'opressió i tirania, es convertí, al sol anunci de què li serien retornades les seves llibertats, en respecte cordial i en amistat franca. Les dues banderes, abans divorciades, confraternitzaven a gust de tots els catalans i tots sentíem unes sinceres ànsies de mútua col·laboració, d'ajuntar l'esforç de tots per emprendre l'edificació d'una nova Espanya. D'aleshores ençà, què ha fet Espanya per a conservar la compenetració en l'obra comú, no tan sols de Catalunya sinó també dels demés pobles ibèrics amb aspiracions autonòmiques? Les dificultats posades a la implantació de l'Estatut i el rescent conflicte amb el País Vasc, responen per nosaltres.

Ara bé; si les corrents d'harmonia es trenquessin, si tornés altra vegada el divorci de les regions amb Espanya com en temps de la monarquia, si ressucités novament aquell separatisme que un moment vàrem creure superat, a qui donaríem la culpa? Catalunya, i amb ella Vascònia i Galícia, han donat la pauta a seguir per tal que la convivència harmònica de tots els pobles d'Espanya fos possible. Les dificultats, els recels, la mala voluntat no ve pas de nosaltres. Ferir el més viu i el més sensible que tenen els pobles, com s'ha esdevingut en poc temps en dues ocasions, no és pas, ni de lluny, ben disposar-se per l'abraçada.

Les Joventuts d'Esquerra han portat a la realitat una nova excursió. Nova multitud d'idees han penetrat en el sí del seu esperit famolenc de veritats i noves impressions. La mar amb els seus canvis màgics de colorit, ha impressionat per primera vegada alguns dels nostres joves. Mai l'havien vist, no comprenien la seva extensió. Els pobles costers, tan diferents dels de muntanya, semblants a teles d'artista superior, curulles de realitat, com els cridaven l'atenció! Jo voldria viure ací! Quant m'agradaria de viure en aquest poblet! eren les seves exclamacions.

I Barcelona i el seu cementiri Nou, i la tomba del nostre honorable Macià amb la seva austeritat que frapa tan fundament, qui pot dir quant i com impressionà els nostres joves?

La visita al Parlament fou una nova sorpresa per a tots. Del primer a l'últim dels seus departaments foren per tots admirats. La sala de sessions, la que més cridà l'atenció. Aquí, ens deien, hi seu el president Casanovas; aquí, el senyor Dot. En aquests escons hi seu el Govern de la Generalitat; en aquests hi seuen el diputats de la Lliga... «Hi seien», interromp un dels nostres. «Si senyor, hi seien, quan eren diputats»...

Sitges, població marina de la nostra costa i fi de les de Garraf, de fama ben extensa i merescuda, també tinguèrem el goig de visitar-la.

Quin contrast entre Sitges i Olot! Com Sitges és la població predilecta de la costa, Olot deuria ésser-ho de la muntanya. Perquè Olot té el que precisa. Bells contorns plens d'atracció, fonts envejables i envejades, vegetació ubèrrima i abundosa, çona volcànica d'atractiu no comprès pels interessats. Museum que podria i deuria ésser, al proqi temps que una deü de coneixements inestroncable per als